

078 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Grôôte schôonmaok

Tegewoordig mit centraole verwaarminge in de huize hê-je dat nie meer zô, mor vroeger as 't voorjaerszonnechie maor effe begon te schijne, gonge de kolekachels uit en begon de grôôte schôonmaok. Aales wier overhônop gehaold en zee d'r mor niks van, want- 't mot êest warre, wil 't rêêje-, lag voor in moeders mond besturve en d'r hande zatte, as ie soms in de weeg liep of d'r wat van zee, knap los. D'r wier in die tijd geveegd gedwaald en aales wat los en vast zat, kreeg 'n soppie of wier mit de vaedoek afgedaen. 't Witte zelle we mor vergete, want dat is 'n verhaol ampart. We hadde thuis een grôôte ploeg en we weunde in zô 'n dijkhuis dat van achtere drie verdiepinge hônog was, mit daerbove nog 'n zolder. 'k Was de jongste thuis en 'n paor zusse vâ-me wazze d'n huis al uit, dus getrouwd. Omdat 't thuis voor moeders allên veuls te grôot was om 't hêêle kespel bij te houwe, kwamme die zusse hellepe mit de schôonmaok.

Wat die aalemael dorse te besteke, is mit gên pen te beschijve. 't Lekene soms net jonge honde. Moeder had ze aaltijd wat kort gehouwe en nou ze toch de deur uit wazze, dorse ze meer dan allên mit de raogebol zwaai. Nou vonge ze achter 't beschot op zolder 't onderstel van de kaainderwaoge, waer we aalemael op volgorde in gereje zijn. Ondanks dat, ree die nog of dat-ie nieuw was. Mit zetjies vloog 't onderstel van d'n êene kant van de zolder, naer d'n aandere kant. Dat ging net zôlang totdat-ie te kort bij trapgat kwam. De gevolge kè-je wel raeje, mit veul geraos klepperde die over d'n trap naer beneejene. Moeder riep: "k Doch dat jullie aan 't waark wazze of hêt 'r êen van jullie 'm soms nôdig?".Laeter hê 'k pas begrepe waerom ze dat vroeg.

Nou hoorde bij die schôonmaok ok, dat de bedde gelucht wiere. Die wazze nie zôas tegeswoordig, mor ze bestonge uit 'n paor knoerharde mit strooi gevulde metrasse en daerop een tijk mit eendevere. (d'n bult hiettende dat) Die wier de hêêlen dag op vier stoele in 't zonnechie gelege om te luchte. De metrasse wiere eerst uitgeklopt en dan op 'n paor planksies tege de vaetebank of de muur gezet, ok al om te luchte of soms te drônge. Omdat 'r bij de schôonmaok aaltijd van bovene naer beneejene wier gewaarkt, was ik aaltijd 't eerst 't haosie want mijn kaomertie lag hêêlemael op 't zolder. M'n bed mos dan drie trappe naer beneejene gesjouwd worde en 't kon mor amper deur 't trapgat.

Êen zus had 'r wat op gevonge: "t Raomd opschuive zee ze, en deur 't gat naer buitene, naer ondere gaot 't vantzelf". M'n aandere zus had 'r een zwaer hôn in en zee: "Zou-ie dat wel doen?" "Beljaot", was 't antwoord, hij zaailt as 'n parresuut naer beneejene. 't Raomd wier opgeschove en d'n bult wier d'r mit man en macht uitgewaarkt. 't Leste wat ze zagge, was m'n moeder die mit gebalde vuiste naer bove stong te roepe: "Dwaoze maider, laet dat", maor voor ze 't gezeed had, zaailde 't ding al naer beneejene. 't Bleef effe stil en toe nae 'n doffe dreun, was 't net of 't snêeuwde. D'n heelen bult was opegeborste en de vere lagge tot op d'n dijk. M'n moeder kè-je in zô 'n sitewaosie beter uit de voete blijve, dus bin ik as 'n haos d'n hort op gegaon. Of m'n zusse op d'r faolie gehad hebbe, bin 'k nooit te wete gekomme. Ze wouwe d'r niet over praote.

